

La Mia sabia que hi havia una rajola que es movia. Ho sabia perquè gairebé sempre s'hi entrebancava quan anava descalça, i des del seu viatge al Japó, això era bastant comú. Perquè abans no hi trobava el què, en haver de fregar el terra deu vegades o de posar a rentar els mitjons blancs que semblaven negres, però des del seu viatge al Japó, on anar descalç era tan obvi com aquí demanar-se dos *petit suisses* en lloc d'un, ella havia acabat instaurant aquella tradició en el seu dia a dia. La part bona era que s'havia acabat el dilema de si estrelletes o ossets a les espadenyas d'estar per casa. La part dolenta, que havia de fregar la casa un munt de vegades. Però ho tenia comprovat: amb la fregona, no hi havia problema, però era passar descalça per sobre la rajola i semblava que cobrava vida pròpia i, un dia, gairebé no s'hi enganxa un dit del peu. Des d'aleshores, la Mia té en ment que ha de trucar a algú que hi entengui, no sap si un paleta o qui, però algú que li fixi bé la rajola que es mou des del dia que hi va arribar, i això ho recorda perfectament perquè, malgrat que ella estava esbalaïda amb les vistes del finestrat (raó per la qual va acceptar pagar aquell preu desorbitat que el llogater li demanava), la maleta ja es va encallar en aquell punt. Però ella la va deixar allà i, mentre es treia la bossa de mà pel cap, no va poder deixar de contemplar com s'enlairava la Sagrada Família al seu davant. I després ja va posar la maleta al terra i se li va oblidar que hi havia una rajola que es movia just a sota. Al capdavall, era una rajola antiga, igual que totes les altres, va pensar la Mia abans d'asseure's per primera vegada al sofà de segona mà que governava el seu nou pis. De fet, era l'únic moble que hi havia. I havien passat dos mesos des de la seva arribada. I tot seguia igual al menjador. A la seva habitació, això sí, per fi havia trobat un llit que li permetia descansar una mica, ara que la ruptura amb en Joan començava a gaudir del privilegi d'estar força superada, malgrat que quan la Joana, la seva millor amiga, la va trucar aquella tarda i li va dir hem de parlar d'en Joan, es va notar un rebombori intern i va esperar males notícies. Perquè la Joana era la seva millor amiga, però també era la cosina d'en Joan, que en aquella família tothom es deia Joan, Joana o Jan, exceptuant la Mari Carmen, que era l'àvia materna, filla de Granada però enamoradíssima d'en Joan de Manresa, i també del nom, val a dir: És que queda bé de totes maneres, en femení i en masculí, abreviat o sencer, fins i tot en rus. I els fills, per complaure-la, seguien amb la tradició. En Joan li havia dit que si mai tenien una nena es podria dir Jana. I si és nen, tria tu, però Ivan m'agrada. No va arribar mai, el moment de

resoldre el dilema, perquè ell la va deixar l'últim dia d'agost, i ella li va retreure: No podies esperar que fos setembre? Renoï, s'acaba l'estiu i la nostra relació. Mia, mai no trobaria el moment per deixar-te, que ets molt de dates assenyalades, tu. Aquell 1 de setembre va ser caòtic, ella sola al bell mig de Tòquio, però ara ja quedava una mica enrere i recordava el viatge com una gran experiència. Es clar que quan la Joana li va dir a la Mia: Tu ho sabies, que en Joan està sortint amb la Berta?, ella gairebé no s'ennuega amb el te verd del bar, el cambrer li va demanar si estava bé, ella li va dir que no, es va aguantar les ganes de plorar però la Joana li va dir que no era bo quedar-se res a dins, així que va plorar mentre, entre sanglots, li deia: Acabo de veure que tindries futur com a psicòloga, perquè em dius el mateix que em diu la Sílvia. La Sílvia, la psicòloga fins aleshores, que de cop i volta va començar a rebre excuses el dia de visita per posposar-la per a un altre dia; la Sílvia, que era bona psicòloga i quan la Mia li va dir no em va bé, si un cas ja tornaré a trucar per enèsima vegada, la va ratllar com a possible pacient a llarg termini. I sort que ho va fer, perquè la Mia no hi va tornar més, i així ella va poder donar la seva hora a pacients més agraïts, més constants. Al bar, la Mia va intentar prendre's el seu te verd amb normalitat, però no va poder més i va exclamar: Però no hi havia ningú més amb qui sortir?! Després, va agafar el mòbil que li atansava la seva amiga i va veure les fotografies delatores. Les fotografies de la felicitat, com no pot ser d'una altra manera si mires l'Instagram d'algú. Hotels de luxe, llocs exòtics, restaurants d'avantguarda. Per a més inri, la Berta era model de passarel·la i vivia a Nova York, però es movia per mig món. I en Joan tenia pànic a l'avió, segons li havia dit abans d'agafar l'avió a El Prat, abans de deixar-la, però en la darrera fotografia que havien penjat, es veia clarament el logo d'una companyia aeronàutica: En primera classe, aquest ha perdut la por. La Joana, que era bona amiga, va concloure: Si em paguen un viatge a Bali, jo també la perdria, la por.

La por de la pàgina en blanc és un fals mite més estès que el que assegura que Walt Disney està congelat a algun indret. Ell s'havia plantejat diverses vegades si aquesta hipòtesi tenia fonament i qui s'havia inventat aquest enunciat estrafolari que tothom havia donat per bo. Tenint en compte la genialitat del geni, potser va ser el propi Walt Disney que, entre la w i la y, va deixar escrit al testament: I feu el favor de dir que estic congelat en el temps. I a algú amb els seus gens se li va acudir aquesta pensada. En qualsevol cas, era massa bona idea per desestimar-la. Però, malgrat que ho

intentava, no se li acudia res que pogués sorgir d'un home congelat com a punt de partida. Li passava pel cap un os polar, potser tindria tirada entre el públic infantil, i així parlaria del canvi climàtic als més petits, però una vegada que li va explicar un conte al seu nebot, el nen, que estava molt cansat aquella nit, va sortir del llit plorant i somicant, més despert que un gall a les sis de la matinada: Mama, el tiet m'ha dit que tinc un monstre sota el llit! Home, Marc, tu també... Què, li he dit que era un monstre dels somnis, que ens ajuda a recollir-los mentre nosaltres dormim i després envia els somnis bons a Correus perquè aquests els transformin en realitat. Però Marc, si l'Arnau té pànic als monstres: a tots. Dona, i jo això com vols que ho sàpiga? Si el monstre és l'ésser més recurrent als contes infantils! Tiet, això ho sap tothom: no hi ha monstres bons! I a Correus, dius? Marc, el nen no ha escrit una carta en sa vida. Doncs potser seria hora que n'aprengués, perquè això del teu fill és ben trist, que no escrigui ni tan sols cartes als Reis. Però si els Reis són màgics i poden sentir els pensaments, tiet. I així van donar per finalitzada una conversa que, de totes totes, no serviria perquè el nen jugués menys al Fortnite i es concentrés a escriure una carta com Déu mana. Van passar tots molt mala nit, però la Mara s'estimava al seu germà i, per això, quan la va trucar per comunicar-li que el llogater li apujava el lloguer fins al punt que un escriptor com ell no el podia pagar, ella va anar-lo a buscar de seguida i el va abraçar, ometent el fet que dubtava que algú que tenia un llibre autoeditat es pogués considerar escriptor a ulls de ningú, i més d'algú com el seu llogater, que tenia pisos arreu de Barcelona per llogar, i esperem que no es passi a l'Airbnb o llavors sí que no tindràs un lloc on viure, i va proposar-li que visqués amb ella i l'Arnau mentre no trobés res. Amb una condició, això sí: res de contes a l'Arnau.

L'Arnau m'ha dit que no te'n digués res, però jo considero que t'ho havia de dir. És que si ho sé, seré còmplice d'ell si dic que no sé si està amb algú o no. Però clar, jo us estimo als dos. A ell, perquè és el meu cosí. A tu, perquè ets tu. Genial. L'etern dilema quan tens informació poderosa: compartir-la, o no. Trucar a Sálvame o distreure't mirant el Facebook d'algú a qui has perdut la pista fa temps, així t'hi entretens més temps del compte i se t'oblida que havies de trucar a algun lloc, a Telecinco, per exemple. Així se t'oblida que, passant el temps posant-te al dia de la vida de gent que no forma part de la teva vida, perds l'únic tresor que tens: el teu temps. Aquesta és la teoria de la Joana, que està feliçment

casada amb l'Arnau i que és millor amiga de la Mia des dels quinze anys, quan la Mia la va rescatar d'un bany ple de fum quan ella es negava a provar el tabac. Ara fuma força sovint, val a dir, però el fet que aparegués la Mia en aquell moment i els digués: Si ara no vol, deixeu-la en pau, va servir perquè totes s'apartessin i la deixessin sortir d'allà dins. Molt d'agrair, tenint en compte que la Joana sempre ha tingut claustrofòbia. Van començar a parlar de les burles que havien de suportar (a la Mia li deien pastanaga perquè tenia el cabell pèl-roig i a la Joana tap de bassa perquè era més baixa que la mitjana) i també d'alguns motius a algun pobre professor: Jo el del pobre Manel no l'entenc, si és bon home. Ja, però suspèn a gairebé tothom. Però d'aquí a dir-li Bola de billar... hi ha molt mala baba. Què vols, el sobrenom se'l va inventar en Rubén, i a ell li diuen Bota de vi. Ja, però saben que en Manel ho va passar molt malament, quan va començar a perdre cabells. Precisament, Mia. Estem a l'institut, no a Disneyland. Precisament, Joana, ja és prou dur aprendre's la vida de Plató, que a més haguem de suportar aquests àlies tan horribles; jo prefereixo mil vegades recitar de memòria l'abecedari grec encara que no sé de què em servirà, que no pas afegir-me a insultar professors. Al final, en Manel acabava aprovant tothom. Deia que els alumnes se suspènien ells mateixos quan els demanava qui era Salvador Espriu i ells deien que el nom d'un carrer. I s'enervava amb tots els que no sabien respondre una pregunta evident com aquesta: Digues una obra que escrivís Mercè Rodoreda. Havia llegit Tintín de resposta. Ai, si aixequés el cap Rodoreda...

Rodoreda, Carver, Allan Poe. Ells devien trobar la inspiració treballant? Ho va dir Picasso: Que la inspiració et trobi treballant. Ell feina tenia a ordenar aquella pila de llibres sense que s'entrebanquessin la Mara o l'Arnau. Les caixes les mantenia tancades, però necessitava llegir el nom dels autors de capçalera per concentrar-se. Manies d'escriptor, es deia en Marc mentre picava xocolata de la rajola que tenia a prop del teclat, somiant que aquesta seria una frase que diria a la revista especialitzada que el trucaria per fer-li el test de Proust quan la seva primera gran obra veiés la llum.

La llum del dia ja s'escolava quan la Joana va marxar de casa la Mia. No s'esperava trobar-la envoltada de clínex i per un moment es va preocupar, però l'altra la va intentar calmar dient-li que estava com una sopa i prou. La Joana es va emportar la bufanda més a prop de la boca que de costum: veient l'aspecte de la seva amiga, aquell pis (petit, és petit,

Mia), petit però tan acollidor (tens raó, però no em negaràs que és el més acollidor que hi ha a la zona... No ho sé, no he entrat a cap altre, Mia), va saber que el refredat no era una excusa i que portava uns dies enllitada de veritat. De reüll li va mirar les mans: encara sort que portava la manicura perfecta. La Joana sabia que la Mia estava feta pols si no es cuidava les ungles i si no menjava trufes per postres els dies especials. Però la Mia li va dir que no es preocupés excessivament, que amb el primer fred era normal, refredar-se, i més ara que estava de moda portar els turmells destapats durant tot l'any. També li va sorprendre a la Joana sentir el miol d'un gat allà a prop, si estava tot tancat, que per alguna cosa era novembre i feia fred, i la Mia la va intentar tranquil·litzar: Només vaig sortir a comprar medicaments i llimona, que l'àvia sempre deia que la llimona va bé per a tot, i em vaig trobar en Gandi al contenidor. Ja, no em miris així, ja sé que sona molt de pel·lícula, però era el contenidor de just davant el portal, i no s'apartava i jo no podia entrar. Saps que no m'agraden els animals de companyia, però en Gandi es va apartar i em va seguir fins a l'entrada. Jo me'l vaig quedar mirant. No diries mai quin dia era al calendari. Sorprèn-me..., va dir la Joana, amb l'entrecella arrufada. Era 11 de novembre, dilluns, el dia dels solters. I em va fer gràcia la metàfora, així que vaig esperar si entrava o no, i ell va entrar. Al final, veig més a prop conviure amb gats que amb cap home. Ets molt dramàtica, Mia, jo ja et vaig dir que li havies de demanar un xicot a la Julieta quan em vas acompanyar a Verona. Doncs als llibres d'autoajuda diuen que primer has d'estar bé amb tu mateixa. També, però la Julieta és molt poderosa. La Mia no li va dir que la Julieta no existia perquè ella en tenia certs dubtes: Shakespeare feia que tot semblés possible, i ella era una lectora compulsiva, si fins i tot comprava llibres d'autors novells. A la Julieta, la Mia li va demanar el mateix que demanaven les *misses* abans: Pau al món. I en Gandi és feliç aquí, li agrada passejar per aquestes rajoles, però el que més li agrada és el sofà. Per això està cobert amb aquesta funda, però no em miris així, és l'últim cop que vaig sortir de casa, abans-d'ahir, per comprar-li menjar a en Gandi i per comprar més llimones, també, que se m'havien acabat.

Se li havien acabat les idees. Fins i tot una que li rondava pel cap des de dies enrere no tenia més fil argumental que el que ell es volia imaginar. La Cindy Crawford trobant les seves cartes i contestant-les-hi a mà. La seva dona ideal sempre tenia un rostre amable i una ploma a la mà. Un bolígraf també podia servir. La Mara ho tenia clar: et quedaràs

solter de per vida, germanet. I, en el cas que en coneguis alguna amb mirada sexi i somriure sincer i una carta a la mà, et deixarà quan sàpiga que ets escriptor. I ell sempre s'ho prenia a broma. Era molt de la broma, exceptuant quan s'havia de treballar. N'estava fart, que tothom li digués que ser escriptor no era una feina de veritat. Que ningú t'assegurava el pa durant la setmana. Això li ho deia molt el seu pare, però quan li van diagnosticar celiàquia, va canviar el discurs: això no t'assegura diners a final de mes. Els diners a final de mes feia temps que ningú no els veia, tampoc, però això ho va ometre perquè no volia ferir ningú, especialment al seu progenitor, que es va enlluernar amb un apartament a Palamós a l'època de vaques grasses i va sentenciar: aquest serà meu al preu que sigui. I la va encertar de ple, també: va costar-li una hipoteca desorbitant, un divorci sonat (la mare se'n va anar amb l'advocat que portava el cas perquè va dir que per fi algú l'entenia de veritat) i un atac de cor fulminant. Hi havia una clàusula a la hipoteca que eximia els fills d'acabar-la de pagar fins als seus cent anys, però ni la Mara ni en Marc van veure un centau de la fortuna que el seu pare havia fet a la fàbrica tèxtil on va dedicar tota la seva vida i on va morir, val a dir, un dia que hi havia anat per estar sol i tranquil, la vigília de Nadal. És curiós, perquè tothom el va buscar a Palamós, al Port, i només en Marc va dir que ell miraria primer al seu despatx. No conec ningú que passi la vigília de Nadal a la feina, fill, va dir la mare, amb un mocador blanc a la mà i recolzant el cap a l'espatlla fornida de l'advocat, vint anys més jove que ella. Ja, mare, però la feina és l'únic que li queda al pare. L'Enric, l'advocat, va considerar que el fill tenia raó, que podrien anar-hi, tenint en compte que quedava molt a prop de la casa, que ara ja pertanyia només a la Dolors, perquè l'Enric era un bon advocat i perquè el pare d'en Marc i la Mara havia dit que a ell només li interessava quedar-se amb l'apartament, que la resta la cedia a la seva exdona. Els fills ho van trobar just i no van demanar-li res al pare, ni tan sols volien l'apartament en herència perquè, a diferència del temps que el va comprar, des d'allà ara ja no es veia ni una punta de mar, i trobaven que Palamós quedava massa lluny, no entenien per què no havia volgut invertir en un piset de la Barceloneta, però l'Enric, que venia de família dedicada a la immobiliària, en el primer dinar plegats (tots menys en Salvador, que encara no havia traspassat però a qui ningú no havia convidat, es clar), els va dir: ui, us en fareu creus, en qüestió de poc temps, dels maldecaps dels veïns d'aquella zona. I això per què, Enric?, va demanar el petit Arnau. Doncs perquè és una zona massa maca i tothom hi voldria viure, petit. Jo no soc petit. Ah, no? No. Ah... No soc petit, perquè la

mama em va dir que em compraria el Fortnite quan fos gran.

Gran és el refredat que tens a sobre, amiga. Joana, així no m'ajudes, va dir la Mia, embolicada amb una tovallola amb el cap dins d'un petit cassó. Era l'hora del bany de vapor. Tot feia olor com d'eucaliptus, i això va fer somriure a la Joana, la Mia sempre li criticava l'encens i ara semblava que ella tingués una botiga al bell mig de Nova Delhi. La Joana, que pensava si era bona idea visitar a la seva amiga cada dia per si els virus encara flotaven lliurement, però el dubte durava dos segons: en Gandi passava més hores amb ella i estava la mar de bé. Aquell dia tocava sushi. Cada divendres tocava sushi: i si tu no pots baixar al bar de sushi, el sushi d'en Satu puja cap a tu. Però no t'he portat trufes, avui, que millor mengis taronja, diuen que va bé pel refredat, oi? La Mia se li va abalçar somicant i ella es va apujar la bufanda, però amb l'abraçada se li va tornar a abaixar. Mira, si m'ho ha de passar que m'ho passi, si total ara compartirem yakisoba, sashimi... I confidències. La Joana li va dir a la Mia que amb l'Arnau havien pres una decisió. La Mia va dubtar entre anar-se'n a viure a la Patagònia (a la Joana li encantaven els pingüins, i la Mia no sabia de cap altre lloc on n'hi hagués tants, potser a Nova Zelanda, també?) o viatge a Las Vegas per veure la Britney Spears. Cap de les dues. I això que l'Arnau era un fan de la Britney. Al seu casament ho va demostrar quan el discjòquei només va punxar cançons de la princesa del pop i dels Txarango. Tenia clar qui havia triat què, si a la Joana li encantaven els Txarango: de fet, si no hagués aparegut aquest bandarria, jo em volia casar amb l'Alguer Miquel, va dir en el comiat de soltera. Estem buscant un fill. La Mia es va incorporar de cop, i això que estava bastant escarxofada al sofà, al seu sofà, el seu bé més preuat, la constatació que l'inquilí anterior (al llogater se li va escapar que era un home, l'única informació que en tenia, malgrat que a ella li hauria encantat trobar-se un àlbum de fotografies amb els seus moments feliços a algun prestatge, però per no haver-hi, no hi havia ni prestatges) tenia un gust exquisit per a les obres d'art. De fet, potser era la seva afició a totes les pel·lícules de la Julia Roberts, però la Mia juraria encara avui que, quan va entrar al pis, feia olor d'ell, i aquella olor l'havia captivat i, juntament amb les impressionants vistes —i una mica l'ajut de la germana—, que era instagramer i cauta (de moment la vida em va bé, Mia, però no saps mai, i si algun dia no tinc ni un like, què, eh?, va dir-li la germana abans que Instagram decidís que trauria els likes per fer un bé a la Humanitat i alliberar una

mica els psicòlegs, que la Sílvia ja no donava l'abast a la consulta nova), que li havia regalat un xec perquè pogués pagar el primer any i la fiança sense preocupar-se per arribar a final de mes, la Mia havia acceptat viure allà. És que el teu sou de publicista freelance és més inestable, prefereixo pagar-ho jo, i no t'enfadis que, si pots algun dia, ja m'ho tornaràs. La Gina, la germana, sempre li deia que segur que era més feliç ella, sense Instagram i sense iPhone, amb un mòbil que encara tenia el joc de la serp instal·lat (i la Mia hi jugava abans que veure sèries a Netflix, també cortesia de la germana, que hi tenia un conveni i estava ben enganxada a La Casa de Papel), i la Mia li deia que probablement així era, però també has de reconèixer, Gina, que tu ho tens tot més fàcil. I la Gina convenia que potser tenia raó, però que alguna vegada, dins del vestidor, gravant un Stories amb totes les bosses de mà que totes les marques existents (i algunes encara per descobrir) li havien enviat, havia tingut por de morir asfixiada si li queien totes al damunt.

Al damunt del televisor hi havia un gat xinès que movia la pota incessantment. Ell se'l va estar mirant. Potser una història que passés lluny d'allí... Si parlava del darrer viatge al Japó, país que el va enamorar, per cert, potser hauria de buscar una editorial nipona. Però no. La gent busca connectar, poder identificar el carrer o la xocolateria emblemàtica. Mira els de Joc de Trons, si no, que van aconseguir que més de la meitat de la població mundial es traslladés a Nova Zelanda per conèixer de primera mà els escenaris de la sèrie. I no sabia quina opinió tindrien els habitants de l'illa de la invasió de turistes amb els mòbils a la mà, a punt per fotografiar-ho tot, fins i tot a ells, confonent-los volgudament amb Kit Harington o Emilia Clarke. I semblaven tots un nen amb sabates noves, però, al cap i a la fi, les fotografies quedarien oblidades a la memòria del PC o al núvol, però que important que era, mantenir dins nostre l'alegria del nen.

—Un nen? I on el busques, un nen? A l'Amazon segur que no... La Mia es va quedar en xoc. Alguna companya de feina ja li ho havia dit: et fas gran quan els bons amics comencen a tenir fills. I ara, la Joana se la mirava amb els ulls brillants i ella es va acabar fins el darrer fideu japonès abans de contestar. Era una manera de guanyar temps, malgrat que al final tot el que li va sortir va ser un insípid que bé... No te n'alegres? Seràs la padrina, però si no demostres més eufòria, potser serà algú altre... És que no m'ho esperava. I passa això, sovint. Quan alguna cosa s'espera però no s'espera, et

quedes en xoc quan te la diuen. Li va passar el mateix per pair que en Joan i la Berta s'entenien. La Berta, la primera instigadora perquè la seva amiga fumés. I ara ho hauràs de deixar, sents? Que el fum no va bé pels nens; ni per ningú, de fet. Ja tornava a ser ella. Amb el nas envermellit i la veu ronca, però ella, al cap i a la fi. Es van tornar a abraçar, i la Joana va dir-li que si l'abraçava tant amb aquell refredat era perquè tenia la regla i, per tant, encara no podia esperar cap criatura. Quan va dir criatura, la Mia se la va mirar als ulls i, molt seriosa, li va dir: Amiga, ens hem fet grans de cop.

De cop i volta, va tenir una idea. Una de diferent. Va decidir imaginar-se qui havia ocupat el seu pis. Qui podia permetre's un lloguer tan elevat, es clar que, per a aquelles vistes, fins i tot es va plantejar buscar una altra feina que li permetés allargar la seva estada a aquell pis al qual tantes vegades s'havia referit com *casa meva*.

A casa els pares de la Mia i la Gina va haver-hi un daltabaix el dia que la Gina va tenir la brillant idea de dir que s'havia fet molt amiga de la Berta Farrés, una noia com ella que havia conegut a un showroom dedicat només a instagramers i models. Què vol dir com tu, va indagar la Mia, amb la cara més vermella que el ninot de la Ràbia del film *Al revés*. Doncs així, guapa, triomfadora, i és del mateix barri que nosaltres. Doncs has de saber que aquesta tia m'ha fotut el nòvio. Quan ho va haver pronunciat, així en calent, amb el pare amb el caneló a mig fer entre el plat i la boca, la mare amb els ulls com taronges (literal, de manera literal, que a la Mia li va sortir un vers que deia *I les taronges van obrir els seus ulls com els teus ara, mare*) i la Gina mirant-se les ungles, que volien imitar les de la Rosalia però no ho aconseguien, ella va pensar que s'havia carregat el moviment #metoo amb aquelles quatre paraules. Perquè ningú li havia pres el nòvio. El seu xicot li havia dit que la deixava, d'un dia per l'altre, sense massa premeditació, perquè a l'aeroport s'hi va presentar amb dues maletes enormes i uns quants Diazepam, així que ni tan sols es podia considerar una sorpresa, i a ella li va estranyar, si estaven bé, si el millor pla de cada setmana era enviar-se algun WhatsApp per desitjar-se bona nit o bon dia i dir-se que aquell cap de setmana tampoc es podrien veure. Ell, perquè havia prioritzat els amics i les cerveses al bar de baix. Ella, perquè havia prioritzat el seu desig de ser poetessa i necessitava moltes hores per escriure versos que la transportessin a una altra realitat. Ara tots se centraven en el desamor, les passarel·les de

models i les criatures, però era una bona manera d'estalviar-se la temptació de tornar a marcar el número de la Sílvia per demanar-li si, d'aquí cent anys, tenia algun forat. No sé per què et poses així, que surti amb el teu ex no vol dir que no poguem ser amigues. A més, jo crec que duraran poc, hi ha un jugador de l'NBA que està molt enamorat d'ella. Jo pensava que ella d'ell no, però fa poc que es segueixen per l'Instagram. I això saps què vol dir, oi? No, què? Que acabaran junts, perquè encaixen més una model i un jugador de bàsquet que no pas una model i un... què feia, en Joan? La Mia se la va mirar. A part de deixar-me abans de volar al Japó, vols dir? Dir-li que era el millor enginyer de la seva promoció no canviaria el que pensava: la Gina tenia vint anys. Era la millor edat per dir el que pensava i quedar-se tan ampla. Si no, no s'explicava els dos milions de seguidors que ja acumulava a la xarxa social.

Socialment no era el més hàbil, però havia après a explicar contes a nens perquè l'Arnau, d'amagat, li havia demanat que li expliqués algun conte amable o es quedaria amb el trauma del monstre de Correus. I així havia pogut desglossar la història de l'os polar i una d'una marieta que perdia els punts negres, però el nen seguia preferint jugar al Fortnite. Sabia que li demanava que li expliqués contes per demostrar-li el seu afecte, però a l'Arnau no li traguessis en Geronimo Stilton i Els Futbolíssims. A més, l'Arnau podia ser tan bon psicoanalista com Freud i, un bon dia, mentre esmorzaven, se li va acostar amb la seva jaqueta i la seva boina (un escriptor sense boina no és un escriptor complet, això també ho diria a la revista especialitzada quan li passessin el test de Proust) i li va dir: Tiet, m'acompanyes? Com a bon escriptor, va sorprendre molt amb la rèplica: A on? És una sorpresa... Ben mirat, no tenia res millor a fer. Era festiu a l'escola de l'Arnau i la Mara treballava. Només els havia demanat que no passessin tot el dia connectats a pantalles (tu a la Play i tu a l'ordinador) i que no s'afartessin de natxos. En Marc va agafar la jaqueta i la boina: Va, anem.

Va, anem. La Gina havia convençut a la Mia perquè l'acompanyés a la presentació d'un pintaungles genial. La debilitat de la Mia eren els pintaungles, els nois fidels i les trufes. La Gina s'havia arronsat d'espalltes: nois fidels algun n'hi deu haver, però no sé si gaires, són joves i molt atractius; trufes també, perquè a aquests llocs t'hi trobes de tot, però centra't, d'acord? Tu m'acompanyes a mi perquè ens regalin uns quants pots de pintaungles i perquè em facin moltes

fotos, i enrotlla't i fes-me'n tu també alguna mentre estic rondant per allà, que les del Photocall són molt avorrides, oi? Havia omès la Gina que la Berta era la imatge de la campanya. Però ja n'estava tipa, de veure-la tan baixa de moral, tan prima i amb els cabells tan poc brillants, si abans semblava una noia Pantene (tens baixes les defenses, t'estàs quedant en molt poca cosa, i un dia qualsevol un paparazzi et farà una foto i la penjarà: la germana de la Gina Solís, un sac d'ossos, i m'arruïnarà la carrera), així que aquell pintaungles li va semblar una bona excusa. Sabia que la Mia no diria que no: hi havia convidats el seu xef i xocolater preferits. De fet, quan ho va saber, la Mia es va posar la millor roba que la Gina tenia al seu vestidor. La Joana els va dir que les hauria acompanyat de bon grat, però les nàusees del principi de l'embaràs li ho van impedir: Si hi ha croquetes i no en puc menjar també em sabrà greu, feu tranquil·les. La Mia, per guanyar-se el títol de millor padrina del petit Eloi, va emportar-se un tàper per fer-hi cabre un parell de croquetes per quan la Joana es trobés millor. Realment, n'hi van posar deu, però van anar picant mentre no sortia l'estrella de la col·lecció. Abans, però, la Mia va divisar en Joan entre la multitud. I va córrer a amagar-se rere la Gina, que era més baixa que ella i, encara que portava uns talons infinits, seguia sense superar el seu metre setanta-cinc.

Setanta-cinc passes, tiet, i ja hi som. És a prop. Realment, en Marc no havia tornat al seu pis. Enyorança, nostàlgia, manca de temps. Però si els escriptors teniu tot el temps del món, li va etzibar un bon dia un editor. Som nosaltres, qui ens mengem deu mil manuscrits per rescatar-ne un amb una mica de sort. Va ser l'únic editor a qui no va donar el plaer de llegir la seva opera prima, la que es va acabar autoeditant. Li van agradar les cortines, que el propietari actual tingués les persianes ben enlaire, així entrava llum a l'estança. Mira, tiet, hi ha un gat a la finestra. El tiet va somriure (és just com m'ho he imaginat, una noia i el seu gat, té un gat perquè està desencisada amb els homes, una mica com la Mara, una mica com moltes dones, i així puc plasmar la meva frustració des que la Laura em va deixar per anar-se'n amb un banquer) i de gairell va poder contemplar el seu sofà, adquirit a Els Encants amb molt d'esforç, ja que una senyora burgesa i amb molts més diners que ell també s'hi havia encapritxat, però al final la bona dona es va fer enrere perquè va dir que no tenia temps per fer-li una funda de ganxet com Déu mana i no li agradaven els sofàs sense funda.

Sense funda va deixar en Gandi el sofà quan la Joana s'hi va asseure, somrient. Ara ja em trobo més bé, i les croquetes bé es mereixen aquesta hora intempestiva. També hi havia trufes, però no te n'he portat perquè... Perquè te les has menjat totes. Pausa dramàtica: I doncs, amiga, a què es deu el teu WhatsApp d'urgència? SOS. Era tot el que havia enviat la Mia a la Joana just després de tornar de la festa. Havia esquivat hàbilment en Joan i també la Berta. Bé, a la Berta no la va esquivar, però quan la Gina les va presentar, l'altra li va fer dos petons i va anar a veure si trobava en Jon Kortajarena, que algú havia dit que era per allà. Era una *fake news*, però va tenir el personal entretingut una bona estona. Com totes les *fake news* que no parlen de tu. I no es recordava d'ella. Jo ja t'ho he dit: la Berta coneix molta gent, i té memòria selectiva; només es queda amb la gent que considera important: un dissenyador, una bloguera, jo... Però algú que va rescatar la seva millor amiga dels porros als quinze anys no computa, si gairebé en té vint-i-set! I no crec que li importi que siguis l'ex d'en Joan si, de totes maneres, té pensat deixar-lo. I la Joana allà, assaborint les croquetes (perquè no porten pernil, has dit, oi?) i mirant-se-la preocupada. Si no tenia res a veure amb en Joan, que no, perquè amiga, m'he adonat que tenen raó els que diuen que el temps ho cura tot, perquè ja no sento res quan el veig i també m'entristeix, amb tot el que hem viscut, si ara ja no és el Joan de qui em vaig enamorar, si ara ja ni tan sols té por a l'avió. Ni amb la Berta, que reconec que em fa sentir cert plaer saber que el deixarà per un jugador de l'NBA, així sabrà com em vaig sentir jo. Ehem... Mia, segueix sent el meu cosí. Sí, tens raó, perdona. Una bona psicòloga ara et parlaria del perdó. Jo ja vaig perdonar a la Berta quan em va acceptar a l'Instagram i li vaig exigir que em demanés perdó per incitar-me a fumar. Ho va fer? No, però tampoc em va bloquejar i així ara li puc seguir la pista al meu cosí. Doncs és molt més fort que tot això. I, dit això, la Mia es va treure el mitjó (no portava mai sabates des del seu viatge al Japó, recordem-ho) i li va ensenyar a la Joana un dit petit del peu totalment envermellit, gairebé sense ungla. Ostres! Estàs bé?!, va fer l'altra, alarmada. Millor que mai, amiga. Potser la galipàndria no s'havia curat bé i li havia tornat a pujar la febre al cap d'un mes? És que al final m'he empuntegat de debò amb la rajola. I s'ha acabat trencant. Quin greu, els vestigis del modernisme... Però hi he trobat una cosa molt interessant... Amb les celles enlairades, la Mia li va allargar una carta a la Joana. Ella, que havia anat tres vegades a Verona només per demanar amor vertader a la Julieta, va agafar-la dels seus dits, somrient, expectant, nerviosa com el dia que es va treure (a la cinquena) el carnet de conduir.

Conduir un dia festiu era un plaer indescriptible, similar al de menjar-se una rajola de xocolata sense tenir conseqüències en forma de mal de panxa després. I així estaven tiet i nebot, que després de passar pel pis i comprovar, amb un pessigolleig estrany, que a la bústia hi figurava el nom d'una noia que es va imaginar atractiva (Mia Solís, el nom sol tenia música, i un nom ha de tenir música i fer-nos vibrar, que deia sempre el seu millor amic, pianista professional, ara vivint a Viena excepte a l'agost, que baixava a Calella de Palafrugell) i que havia tingut la delicadesa de deixar els números que ell va marcar amb la màquina d'escriure a sota. No la coneixia, però amb això sol, ja li queia bé. Ell mai no va escriure el seu nom a la bústia, però sí que va tenir la decència de facilitar al carter i als veïns la bona convivència i va escriure el 1r 2a que l'ubicava per rebre les factures sense demora.

Sense demora va obrir la carta la Joana, com si allà hi hagués la primera ecografia del petit Eloi. Es va tapar la boca amb les mans. Li agradava. La Mia va saber que li agradava molt abans de conèixe'l. I això, en la Joana, era una proesa, perquè ella li havia fet tancar el Tinder convençuda que allà no hi trobaria res de bo. La Joana no sabia que en Joan i la Berta havien contactat per Tinder. Tampoc calia saber-ho tot. Quina lletra, quina manera d'escriure. Saps què crec, amiga? Què. Que l'inquilí d'abans ha d'estar bo per força.

Força sovint s'havia encallat, però des que havia passat pel pis i havia vist aquell nom a la bústia amb lletra arrodonida (d'una ploma, tal vegada? El bolígraf també servia...), la imaginació s'havia disparat i encara gràcies si s'aturava per anar a menjar amb la Mara i el petit Arnau. De fet, va ser durant una pausa, amb l'unça de xocolata encara a la mà, quan el nebot se li va acostar per darrere. En Marc es va girar i gairebé no cau de la cadira. L'Arnau portava una carta a la mà. És la primera que escric, tiet. Li he escrit a la Mia. A la Mia? El cor li va fer un sobresalt. Quines bestieses, nano, sobresalt de què. Sí, la noia del gat. Ara em diràs que vols el seu gat? No, tiet. Li he escrit una carta per demanar-li que comparteixi casa amb tu. Vaig veure com et miraves la finestra, més emocionat que quan et vam regalar aquest portàtil per l'aniversari, i feia temps que demanaves l'ordinador. I no és perquè et vulgui fora de casa, però mira la part bona, ens podem enviar cartes. El nen li va fer una abraçada que el va emocionar. I va afegir: Jo crec que dirà que sí.

Si tens dubtes, demana. Hi ha escrit un telèfon. Hi truquem? La Mia es va posar vermella. No sabia explicar-ho, però des que s'havia trobat aquell munt de cartes a sota la rajola, no parava de llegir-les en bucle. En una s'hi presentava, en l'altra hi havia una fotografia d'ell de petit, en una altra a Palamós, en una altra deia que el seu somni era ser escriptor i conèixer la dona de la seva vida abans de fer els 40; i queda poc, per a això. I si escric tot això aquí és amb l'esperança que algú, d'aquí uns anys, quan passi la fal·lera dels mòbils, s'adoni que aquesta rajola es mou. Tinc paciència, però has de saber que potser ja no hi seré. Siguis qui siguis, gràcies per llegir-me. Potser d'això n'acaba sortint un bon llibre. Una bona història, tu què en penses? La Joana tenia el mòbil a la mà. Va marcar els números a correuita. I va esperar.

Va esperar donant toms per l'editorial. Era la més gran, la més poderosa. Havia decidit arriscar-ho tot. Portava la carta de l'Arnau a la butxaca i la considerava un amulet: Mia, vols viure amb el meu tiet? És escriptor, però sobretot és bona persona. En Marc va suposar que la secretària li comunicaria que ja el trucarien si decidien publicar el manuscrit, per això el va sorprendre tant quan el va convidar a passar: l'editor vol parlar amb vostè. Es va escurar la gola i va notar que el mòbil li vibrava a la butxaca. Després, mantenint intacte el seu nen interior (Peter Pan, gran clàssic), va entrar a un despatx ple de manuscrits. Però ell només va veure el seu entre les mans de l'editor.

L'editor el va fer seure i es va presentar. Soc en Manel, molt de gust. Aquesta història és fascinant, però el millor de tot és que em recorda una alumna que vaig tenir quan era jove i feia de professor, per estalviar per fer realitat el meu somni, que és aquest que ara tens al davant. El cor d'en Marc es va accelerar. Normal, tio, estàs davant d'un dels editors més importants del país. A la Mia li encantava llegir. De fet, era de les poques que no copiava els treballs de les lectures obligatòries. I de les poques que no em deia Bola de billar, li va faltar afegir. En Marc va empassar saliva. La Mia, la protagonista de la seva història. La noia que l'havia inspirat sense saber-ho. A més, sembla que la conegui, perquè en fa una descripció força acurada. Ella també era pèl-roja. Va dir-li que ja parlarien dels acords de contractació, però que aquella novel·la causaria furor a la Fira de Frankfurt. I ell, entre eufòric i contingut (fins que no vegi el llibre als aparadors, val més ser prudent), va pensar que allò s'hauria de celebrar. I va pensar amb qui li agradaria celebrar-ho. I

a on. De camí cap a casa la Mara, va pensar que no li costava res desviar-se una mica per arribar fins al pis de davant la Sagrada Família. Potser era un gest amable donar-li les gràcies a la Mia per tot el que havia fet per ell sense saber-ho. I amb aquests pensaments, es va encaminar cap al pis.

El pis estava immers en la penombra del capvespre. La Joana havia marxat després de decidir que potser el noi era a la feina i tenia el mòbil silencià i li havia demanat que la mantingués informada si ella el trucava. No el trucaré, Joana. Ja ho sé, però ho havia d'intentar. Quan el timbre va sonar, ella estava ideant un nou anunci per una campanya publicitària d'una marca de roba nova que arribava des de Japó. Japó la va conquistar, o tal vegada va ser el Mont Fuji, el sushi, era un viatge que havien de fer amb en Joan però ell va renunciar-hi perquè li feia massa por l'avió, va dir. I el compromís, va afegir abans de creuar el control de seguretat i girar cua. Hi va anar sola. Aquell viatge va ser molt sanador. Un monjo budista li va dir que estava dolguda però que aviat trobaria un amor de veritat. Es va empatxar de sushi i va ser-hi molt feliç. La business class que la seva germana li va proporcionar va valdre la pena per poder descansar. I també li havia servit per inspirar-se per a noves campanyes, com aquella. La Mia encara no sabia qui seria la model encarregada de lluir les peces de la nova col·lecció. Es rumorejava que era la xicota d'un famós jugador de l'NBA. Estava escrivint al paper unes quantes idees quan va sonar l'interfon. En Gandi, cosa estranya, es va aixecar abans que ella.

Ella va obrir la porta. Ell se la va mirar. Portava un bolígraf a la mà i anava descalça. Ella li va tornar la mirada. En aquell somriure que es van dedicar, ella va saber que ell era el noi de sota la rajola. I ell va saber que ella era la protagonista de la seva vi... novel·la. He portat trufes, no sé si t'agraden. Ella el va convidar a passar. Ell es va treure la boina i es va dir que no li donaria la carta de l'Arnau. Encara no. Els dos asseguts al sofà més increïble del món, van contemplar com s'alçava davant seu el temple més imponent de l'Univers. I dins seu aflorava un plaer indescriptible, una mica com el gust intens d'aquelles trufes de xocolata que, literalment, van volar d'entre els seus dits. Si haguessin tingut Instagram, hi haurien penjat una imatge de felicitat. I una de les trufes, també. Però com que cap dels dos no en tenia, van poder-se mirar fins que en Gandi es va empassar pel forat que havia deixat la rajola modernista. Miranda B.